

Очудено гледали всички хубавата девойка и веселите деца. Такава веселост те не били виждали от много, много години. Те се доближили до девойката, за да слушат хубавите ѝ разкази. А те били тѣй хубави и весели, тѣй увлекателни, че всички ги слушали напрегнато с голямо удоволствие.

При залез-слънце хубавата девойка взела позволение от всички и влязла в гората. Един бял елен със златни рогове излязъл насреща ѝ, тя се качила на гърба му и се изгубила в гората. „Коя е тази девойка?“ очудено се питали хората един други.

„Фея, небесна фея!“ отговорила една баба. И никой не ѝ възразил.

На следния ден девойката дошла пак при извора. Същото сторил и на третия ден. И със своите разкази тя направила едно голямо чудо: помрачените лица на хората се изменили; сърцата им се подмладили; очите им отражавали радост, веселие, довольство и любов.

„Нима за винаги ще ни напуснеш, хубава девойко?“ запитали всички на третия ден, когато тя се сбогувала с тях.

Тя поклатила глава.

„Остани при нас! Остани при нас! Ти ни донесе щастие и, щом заминеш ти, ще отлети и то“, викнали всички.

„Не може!“ отговорила девойката. „Аз трябва да ходя от място на място и да нося радост на всички нажалени сърца“.

IV.

Минали се дни и години. Престарелия цар намислил да обиколи царството си, да повиди още веднаж обичния си, ала нещастен народ.

Как бил изненадан той от това, което видял! Навред се срещали и поздравявали весели хора, и засмени деца хвръляли цветя по пътя му и пеели песни.

Царя не искал да вярва на очите си. И когато попитал, кой ги е направил такива, всички отговорили:

„Хубавата девойка! Небесната фея!“

Царя пожелал да заведе тази девойка при децата си, за да направи и тях щастливи. Той заповядал по цялото си царство да я търсят и доведат в палата му. Напразно я търсили. Никъде не я намерили.

Еднаж селските деца, които пръв път видяли хубата девойка, стояли край изворчето до горската покрайнина.

Едно от тях казало на другарчетата си:

„Хубавата девойка дойде из тази гора; може би тя живее в нея. Хайде да я търсим!“

Децата навлезли в гората, сѐ по-навътре и по-навътре, — скитали се няколко часа. По едно време те дошли до едно красиво място, силно осветено от слънцето. В средата му се издигало дърво, върха на което се губел в небето. От дървото се провисвала люлка, накичена с цветя, и в нея се люлеяла хубавата девойка, която те търсили. До самото дърво клокочело изворче. Три жени гребали от изворчето вода и пръскали дървото, да не вехне. Хиляди, хиляди шарени птичета били накацали на клоните